ता सवाय । आसाविषद्वसुपतिर्वसूनि [१] । विश्रयमाणो अमतिमुरूचीम् । मर्त्तभोजन *मधरासते न" इति । 'सद्या' स एव, 'सविता', 'देवः' 'वसुपतिः' धनपतिर्भूत्वा, 'नः' अस्माकं, 'सवाय' कर्मानुष्ठानाय, 'वसूनि' धनानि, 'आसाविषत्' सर्व्वतः सम्पादितवान्। किं कुर्व्वन्, 'उरूचीं' विस्तीर्णां गतिं, 'अमतिं' अस्मदीयां मन्दप्रज्ञां, 'विश्रयमाणः' विप्रतिषेधन्, 'अथ' अनन्तरं, 'मर्त्तभोजनं' मनुष्यैर्भोक्तुं योग्यमन्नं, 'रासते' अस्मभ्यं ददाति ॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह । "वि जनाञ्छ्यावाः शितिपादो अख्यन्। रथꣳ हिरण्यप्रउगं वहन्तः। शश्वद्विशः सवितुर्दैव्यस्य । उपस्थे विश्वा भुवनानि तस्थुः" इति । 'श्यावाः' श्यामवर्णाः, 'शितिपादः' श्वेतैः पादैः युक्ताः, 'सवितुः', अश्वाः 'जनान्' जन्तून्, 'व्यख्यन्' विशेषेण ज्ञापितवन्तः, अश्वेषु गच्छत्सु आदित्यो गच्छतीत्येवं जानन्ति। कीदृशा अश्वाः, 'रथं वहन्तः', कीदृशं रथं, 'हिरण्यप्रउगं' ईषाग्रयोः योगः प्रउग इत्युच्यते, सुवर्णमयः प्रउगो यस्य रथस्य सोऽयं हिरण्यप्रउगः तं, 'दैव्यस्य' देवेभ्यो हितस्य, 'सवितुः', 'उपस्थे' उत्सङ्गे, 'दिशः' प्राच्याद्याः, 'विश्वा भुवनानि' पृथिव्यादयः सर्व्वे लोकाश्च, 'शश्वत्तस्थुः' निरन्तरं तिष्ठन्ति, सविद्वप्रकाशमध्ये वर्त्तमानमेव तदुत्सङ्गेऽवस्थानं ॥

---

* अस्मद्दृष्टपुस्तकेषु "अधरासते न" इति पाठो वर्त्तते। परन्तु भाष्यस्थं "अथानन्तरं" इति पाठं दृष्ट्वा "अथ रासते" इत्यनुमीयते।